

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 23 lipca 2015 r.

Poz. 4644

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.283.2015.19 **WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO**

z dnia 17 lipca 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j.Dz.U. z 2013 roku poz. 594 ze zm.)

orzeka

nieważność § 7 ust. 2 pkt 4 lit. a uchwały Nr IX/108/2015 Rady Miasta i Gminy w Margoninie z dnia 18 czerwca 2015 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Margonin – działka nr 715/1, 715/2, 715/3 obręb Miasto Margonin, ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałę Nr IX/108/2015 Rady Miasta i Gminy w Margoninie z dnia 18 czerwca 2015 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Margonin – działka nr 715/1, 715/2, 715/3 obręb Miasto Margonin, doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 25 czerwca 2015 r.

Jako podstawę prawną uchwały powołano art.18 ust.2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j.Dz.U. z 2013 roku poz. 594 ze zm.) oraz art. 20 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j.Dz.U. z 2015r. poz.199 ze zm.).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

W § 7 ust. 2 pkt 4 lit. a uchwały dopuszczono lokalizowanie budynków gospodarczych lub/i garażowych jako wolnostojących lub jako dobudowywanych do budynku mieszkalnego, przy zachowaniu nieprzekraczalnej i obowiązującej linii zabudowy a w przypadku braku wyznaczenia w odległości wynoszącej co najmniej 1 metra od granicy z działką sąsiednią.

Powyższy zapis uchwały jest sprzeczny z przepisami § 12 ust. 1 - 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 ze zm.), zgodnie z którymi, w planie miejscowym można zawrzeć jedynie dopuszczenie sytuowania budynków w odległości 1,5 m od granicy działki budowlanej lub bezpośrednio przy tej granicy.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z konstytucją, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi i rozporządzeniami. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa.

Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane

są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy prawa miejscowego nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji.

Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Nadmienić można w tym przypadku, że stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 15 października 2013 r. sygn. akt II SA/Po 620/13 stwierdzając, że „ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Wskazuje się, że zapis § 12 ust. 2 pkt 3 uchwały, w którym „dopuszcza się możliwość łączenia kilku kolejnych działek w jedną z usytuowaniem budynku mieszkalnego na jednej z działek zgodnie z przepisami ustawy Prawo Budowlane i warunkami technicznymi jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie” może budzić wątpliwości interpretacyjne na etapie przyjęcia zgłoszenia lub wydawania pozwolenia na budowę przez organy administracji architektoniczno-budowlanej. Ponadto wskazuje się, że w § 7 ust. 1 pkt 1 uchwały zamiast nakazu uwzględnienia niekorzystnych warunków gruntowo – budowlanych przy lokalizacji obiektów omyłkowo wpisano: „nakaz uwzględnienia, przy lokalizacji obiektów budowlanych, korzystnych warunków gruntowo – budowlanych”. Z dokumentacji prac planistycznych i dołączonego do niej pisma Wydziału OŚRiL Starostwa Powiatowego w Chodzieży z dnia 10 października 2014 r. nr OS.670.12.2014 wynika, że na terenie planu „mogą występować niekorzystne warunki podłoża budowlanego, utrudniające budownictwo”.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone z powodu naruszenia prawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek